

היום נלמד בעזרת ה':

פסחים דף קא

לרב הסובר שאדם יוצא ידי חובה בקידוש ששומע בבית הכנסת, עליו לקדש שוב בביתו כדי להוציא ידי חובת קידוש את בניו ובני ביתו. **לשמאל** הסובר שלא יוצאים ידי חובה בקידוש שבבית הכנסת (משום שצריך קידוש במקום סעודה), מקדשים בבית הכנסת כדי להוציא את האורחים שאוכלים וישנים שם (ועבורם זהו קידוש במקום סעודה).

לשמאל הסובר שצריך קידוש במקום סעודה, אפילו ממקום למקום בבית אחד כגון מהבית לעלייה צריך לחזור ולקדש, לפי שזה נחשב לשינוי מקום.

רב הונא עשה קידוש והנר נפל ונכבה לפני שהתחיל לאכול, והעלו לו את כלי סעודתו לבית חופת בנו שהיו שם נרות דולקים, והוא חזר ועשה שם שוב קידוש, כיון שהוא סבר שאין קידוש אלא במקום סעודה.

אמר אביי, כשהיינו אצל רבה והוא היה עושה קידוש והיינו רוצים ללכת לביתנו, הוא היה אומר לנו תטעמו כאן משהו כדי שתצאו ידי חובה בקידוש ששמעתם, שמא עד שתגיעו לאכסנייה שלכם יכבה שם הנר ולא תוכלו לקדש שם ולאכול ללא נר. ואף אם תחליטו ללכת לישון בלי לאכול, הרי אם לא תטעמו כאן משהו לא תצאו ידי חובת קידוש, לפי שאין קידוש אלא במקום סעודה.

מתירין מבגד לבגד: מתירים ציצית מטלית זו ונותנים אותה בטלית אחרת. **מדליקין מנר לנר**: מדליקים מנר חנוכה לנר אחר של חנוכה, ולא צריך להדליק את הנר חנוכה מנר אחר שאינו של חנוכה. **הלכה כר"ש בגרירה**: לדעת ר"ש "דבר שאינו מתכוון מותר" (בשבת), כגון הגורר ספסל על הקרקע אם הוא אינו מתכוון לעשות חריץ בקרקע - מותר לו לגרור, אבל אם הוא מתכוון לעשות חריץ אסור לו לגרור, משום תולדה של מלאכת חורש או בונה.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור
052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

חוזרים לעניין השומעים קידוש בבית הכנסת (שנחלקו בזה רב ושמואל לעיל):

ולדעת רבי יוחנן הם יצאו אף ידי ברכת היין ואינם צריכים לחזור ולברך על היין ששותים בביתם בתוך הסעודה, כיון שלא הסיחו את דעתם מן הברכה ביציאתם מבית הכנסת שהרי דעתם לאכול ולשתות בביתם.

רבי יוחנן לשיטתו הסובר ששינוי יין (= ששתה יין ואח"כ הביאו לו יין מחבית אחרת), ושינוי מקום (= אם אכל מאכל במקום זה ואח"כ אכל במקום אחר) ולא הסיח דעתו בינתיים, אינו צריך לברך פעם שניה.

ותו יתיב רב חסדא... בדברים שאין טעוניהן באחריהן במקומן וכו': הברייתא שאמרה ששינוי מקום גורם שצריך לברך פעם שניה, זה רק בדברים שאין להם ברכה אחרונה חשובה בפני עצמם אלא ברכתם 'בורא נפשות', שכיון שעמד והלך למקום אחר עמידתו היא גמר סעודתו, וכשאוכל שוב זוהי סעודה אחרת וצריך לברך (ברכה ראשונה) פעם שניה. אבל בדברים שיש להם ברכה אחרונה חשובה בפני עצמם - כגון שבעת המינים שברכתם 'מעין שלש', הואיל והוא לא בירך כאן ברכה אחרונה והלך למקום אחר לאכול הרי שעל דעת קביעות הסעודה הראשונה הוא הלך, ובכוונתו להמשיך לאכול שם ולברך ברכה אחרונה על שתיהן, ולכן אינו צריך לברך (ברכה ראשונה) פעם שניה. ולדעת רב ששת בכל מקרה צריך לברך פעם שניה.

בני חבורה וכו': כשהם יוצאים אינם צריכים לברך ברכה אחרונה, הואיל ועתידיים לחזור למקומם. וכשהם חוזרים ורוצים להמשיך לאכול אינם צריכים לברך שוב ברכה ראשונה. וזה רק כאשר לא יצאו כולם, אלא השאירו במקום אכילתם זקן או חולה (= לאו דווקא, אלא אדם שלא יצא לקראת חתן וכלה). אבל אם יצאו כולם, כשהם יוצאים עליהם לברך ברכה אחרונה, וכשהם חוזרים עליהם לברך שוב ברכה ראשונה.